

Nagy harcok Dél-Egyiptomban.

Konstantinápoly, december 29. Egyiptom déli részén napok óta komoly hadműveletek folynak. Körülbelül *nyolcvanezer főből álló sereg támadta meg az angolok reguláris csapatát.* El-Kab tartományban, amely tudvalevőleg az angol Szudánhoz tartozik, *általános felkelést szerveztek az angolok ellen.* Az angol kormány *indiai csapatokat* állított a felkelők ellen, ezek a csapatok azonban a partraszállítás után, mielőtt meghallották a szent háború hírért, *azonnal a felkelőkhöz csatlakoztak.*

Konstantinápoly, december 30. Hivatalos jelentés közli, hogy *Hussein Kemal*, Ismail baba volt kedive fia ellen, akit az angolok megtették Egyiptom szultánjának, fétvákat bocsátottak ki, mert kísérletet tett arra, hogy Törökország szuverénitását *Egyiptom felett, mely pedig lényeges alkotórésze a török császári birodalomnak,* megsértse. Hussein Kemal eljárása nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ez a tartomány Anglia uralma alá került. A kommuniké azt is közli, hogy Hussein Kamelt rangjától és kitiüntetésétől is megfosztják és *a 4-ik hadtest haditörvényszéke elé állítják,* mely alá Egyiptom is tartozik. Az említett hadtest parancsnoka már megkapta az erre vonatkozó szükséges parancsokat.

A monarchia Vörös Könyve

Bécs, december 30. Az osztrák-magyar külügyminisztérium egy *Vörös könyv kiadását határozta el.* Ebben a könyvben ki fogják adni mindazokat a diplomáciai iratokat, jelentéseket és sürgönyváltásokat, amelyek a világháború előzményeire, okaira és a háború kitörését megelőző *diplomáciai tárgyalásokra* vonatkoznak.

Ismeretes, hogy ugyszólván már mind-egyik hadviselő állam kiadott egy ilyen színes könyvet, melyben a háború előzményeit tárja fel. A német *Fehér Könyv* már a háború első heteiben megjelent és a birodalmi gyűlés elé került, Anglia is már régebben nyilvánosságra hozta a *Kék Könyvet* és a múlt hónapban a francia kormány is kibocsátotta a *Sárga Könyvet.*

Ugy látszik, hogy a mi külügyi vezetőségünk eleinte nem tartotta szükségesnek a színes könyv kiadását, mert hiszen kevéssel a háború kitörése után hivatalosan kiadták a Szerbiához intézett ultimátumunkra érkezett választ, sőt kommentárokkal kísérték azt, majd pedig részletesen ismertették a szerajevói vizsgálat egész anyagát. A szerb háború okait ilyenformán hivatalosan és hitelesen már ismertették, de azokról a tárgyalásokról, melyek a *monarchia és főképp Oroszország között közvetlenül a hadüzenet előtt* voltak, a mi diplomáciánk még nem adott közléseket.

Időközben az entente színes könyveiben, különösen a francia Sárga Könyvben elferdített közlések jelentek meg a monarchiának a béke utolsó napjaiban tanúsított magatartásáról. Diplomáciai körökben szükségesnek tartják, hogy ezek után megismertessék a való tényállást. A külügyminisztériumban már dolgoznak a Vörös Könyv összeállításán s ilyenformán legközelebb nyilvánosságra kerülnek ezek a történelmi jelentőségű irások, melyek hiteles képet fognak adni a monarchiának a válságos napokban tanúsított magatartásáról.

A kárpáti harcokból.

Bern, december 29.

A berni *Bund* harctéri tudósítója írja lapjának a következőket:

Mint egy lecsüngő halványkék szőlőfürt lóg a *homonnai* pályaudvar perronja fölött egy ivlámpa. Mintha a levegőben lebegne, olyan átláthatatlan az éjszaka, magát a lámpatartót közvetlen közelből se látni. Az állomás épület mellett egy hosszú fás szin „Cs. és kir. élelmezési állomás” felirással. Ahányszor csak nyílik az ajtó, gőzfelhő tödül ki rajta huslének az illatos páráját hozva magával. A könnyen sebesültek, akik most érkeztek szekerekben a 20 kilométer távolságban levő harcvonalból, előszedik bornyujukból az evőeszközt és a sajkát, bemennek a barakkba, ahonnan megelégtelt arccal és telt sajkával térnek vissza. Csakhamar harmincan ott ülnek a szűk váróteremben és a párolgó étel mellett megfledkeznek a fáradalmakról és a fájó sebekről.

A lámpa fénykévéjében a perron előtt egy csapat *fogoly*, akiket délután hoztak. Amilyen egyformák a ruhák, a piszkosszürke köpenyek, olyan különmőzők a fejek. Átlagarcok mellett néhány finoman formált fej, tompa tekintet. Néhány vörnyeges szakállu zsidó, óriási terméltü kozákok fekete bőrkucsmával, azután szibériai lövészek karminpiros válszalagokkal és fehér, magas fövegekkel. Közben-közben félreismerhetetlen mongol típusok, előálló pofacsontu csunguzok. Németekre is akadok, nyílt, becsületes vonásokkal, besz-szarabiai német gyarmatosok. A vonatra várnak, ugyanarra, mely majd a sebesülteket továbbítja. A foglyokat valahová Stájerországba viszik. Látszik rajtuk, hogy nem tudják, örüljenek-e vagy busuljanak, amiért fogságba jutottak. Egyrészt nem bánják, hogy kint vannak minden bajból, de némelyikükön valami megmagyarázhatatlan félelem látszik, hátha valami bajuk esik. Vannak, akik még egészen az előző éjszaka rohamának hatása alatt állnak, amikor foglyokká lettek, mások teljesen eltompultak és nem tudnak maguknak számot adni helyzetükről. Akaratuk ellenére hurcolták őket a háborúba, gépiesen teljesítették kötelességüket és most jöjjen, aminek jönnie kell. Némelyek azonban örülnek a fogságnak, főleg a zsidók, akiknek azért a hazáért kellett harcolniuk, amely csak üldözte őket és a németek, akik mint orosz alattvalók is megőrizték németiségüket. „Mi gyarmatainkon teljesen elzárkózunk az oroszok elől, mert többet érők vagyunk mint a muzsikok. És mindig azt a nyelvet beszéljük, amelyet szüleink beszéltek. De azért mégis ellenetek kellett harcolnunk,” mondja az egyik közülük.

A gulyás illata a foglyokhoz is érzik. Szaglászna és mohón szívják magukba ezt

Hozzájárulhatunk sok könnyű felszárításához, ha varrási, javítási és kötése munkáinkat a feministák varróműhelyében rendeljük meg.

az illatot. „Éhesek vagytok?” kérdem tőlük. „De mennyire, uram”, mondják németül tudók, „amióta Galiciában vagyunk, nem igen láttunk főtt ételt, csak kenyeret, azt eleget kaptunk.” Felragyog az ábrázatuk, mert katonák hoznak nekik ugyanabból a gulyásból, amelyikből a sebesültek is kaptak. Rádásut még tea vagy kávé. Sőt a térparancsnok még *cigaretta*t is juttatott nekik. Az egyik szibériai, bizonyára nagyétkű, másodszor is nyújtogatja a sajkáját. „Nincs több,” integeti az őt, de a tiszt rendre utasítja: „És ha hatszor kérnek, adni kell nekik,” s ő maga tölti meg újból az odatartott edényt.

Nyolc óra felé bejut a vonat és én engedélyt kapok velük utazhatni. A szállítmány parancsnoka meghív a maga kocsiába. Első osztály. Velünk egy szakaszban jött egy orosz tartalékos hadnagy, szintén fogoly. Nagyon levert, de azért csakhamar szóba elegyedünk. Békében pétervári ügyvéd, aki Párisban végezte az egyetemet. Mint hadnagy két hónap óta századparancsnok. Azelőtt egy másik századot vezényelt, de azt *Tziskhinél* szétlőtték. „Negyven lépésről kellett 200 emberemmel rohamot intéznem, de 150 ott hagyta a fogát,” kezdi az elbeszélést. „A rohamért megkaptam a Szent György keresztet” s azzal előszedi a tárcájából a narancssárga-fekete szalagon lógó rendet és fájdalmas arckifejezéssel megmutatja nekünk. Majd élénkebben folytatja: „Igen, én tudom, mit jelent a roham, épp azért csudálom az osztrák-magyar csapatokat, akik mindig rohamra mennek.” *Főleg magyarokkal állott szemben,* azért első sorban a róluk való tapasztalatairól beszél. „A mi elvünk a harcban: a kivárás. Megmaradunk a pozíciókban és csak ritkán megyünk rohamra.” „Ennek dacára,” vetem én közbe, „Önök olyan végtelenül sok embert áldoznak fel ezekben a harcokban. Mindig és mindig új csapatokkal töltik ki a hézagokat, ha még oly borzasztó golyózáporban állanak is.” Egy pillanatig zavarban a fogoly tiszt, azután így szól: „Igen, néha nekünk is az az érzésünk, hogy *tulok embert áldozunk,* de ami nálunk történik, azt a nagyherceg (Nikolájevics Nikoláj) akarja így.” Azután beszélgetünk még egyről-másról, főképp pedig a háborúról és annak kilátásairól. Persze tulmesz-szire nem követ engem ezen a téren az orosz hadnagy. „Finis coronat opus,” az minden, amit a háborúról való kilátásaimra megjegyez. Azután másra terelem a beszédet.

„Mit tart Ön a *kozákokról?* szeretném tudni. Itt az a benyomás, hogy össze sem hasonlíthatók azokkal, akik a napoleoni visszavonulás szomorú kimenetelét előidézték, vagy akik a krími háborúban *Gurko* és *Sobellu* alatt oly kitünőek voltak.” „Igaza van,” hangzik a felelet, „voltaképpen már nem is volna rájuk szükségünk, mert ők már csak történelmi fegyvernemet képviselnek. És — teszi hozzá — *mi inellektuellek,* a tanultak, *egyenesen gyűlöljük őket,* mert ők azok, akik diákkorunk emlékeit kiolthatatlan mellékizzel keserítették meg.”

Vendéglőben

KÁVÉHAZBAN

Fűszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

duplamalátasört. az UTÁNZATOKTÓL!!